

JLJODASIS MAGAS

Magu gildija

Alma littera

**TRUDI
CANAVAN**

PIRMAS SKYRIUS

VALYMAS

IMARDINE SAKOMA, KAD VĖJAS turi sielą ir siauras miesto gatvels košia gailiai kaukdamas, nes sielvartauja dėl to, ką jose randa. Valymo dieną, pašvilpavęs tarp priplaukoje siūbuojančių laivų stiebų, jis siūbtelėjo pro Vakarinius vartus ir uždamas nudūmė per pastatų labirintą. Paskui, tarsi pasibaisėjęs ten sutiktomis varganomis sielomis, pritilo ir ėmė tyliai inkšti.

Bent jau taip rodėsi Sonėjai. Pajutusi dar vieną smarkų šalto vėjo gūšį, ji tvirčiau susisupo į gerokai nudrengtą apsiaustą ir sukryžiavo rankas ant krūtinės. Tada žvilgtelėjo žemyn ir susiraukė pamačiusi su purvu sumišusią tirpstančio sniego tižę, sulig kiekvienu žingsniu šliuksinčią ir taškančią batus. Skudurai, sugrūsti į gerokai per didelių batų nosis, jau buvo spėję permirkti ir nuo šalčio jai gėlė šlapius kojų pirštus.

Akies krašteliu dešinėje Sonėja pamatė kažką krutant ir vos spėjo žingtelėti į šalį, mat iš skersgatvio prie jos prisivirduliavo vyras žilais susivėlusiais plaukais ir parpuolė po kojomis. Norėdama padėti, Sonėja stabtelėjo ir ištiesė jam ranką, bet senis šio gesto, rodos, nepastebėjo. Šiaip taip atsistojęs, jis įsiliejo į gatve traukiančių susigūžusių žmonių minią.

Atsidususi Sonėja žvilgtelėjo pro savo gobtuvo kraštą. Prie skersgatvio pradžios susikūprinęs stypsojo sargybinis. Jo lūpos buvo perkreiptos piktos paniekos, o žvilgsnis klaidžiojo po minią. Sonėja įbedė į tą vyrą primerktas akis, bet jam atsukus galvą greitai nukreipė žvilgsnį kitur.

Prakeikti sargybiniai, – mintyse plūdosi ji. – *Kad jie visi batuose rastų po gerą saują nuodingų farenų*. Atmintyje šmėstelėjo ir kelių geranoriškų sargybinių vardai, bet ji niekam nebuvo nusiteikusi daryti išimčių.

Slinkdama su vėžlio žingsniu traukiančiais žmonėmis, Sonėja pasiekė gatvės galą ir atsidūrė platesnėje pagrindinėje miesto gatvėje. Iš abiejų pusių dunksojo dviejų ir trijų aukštų namai. Antro ir trečio aukšto languose buvo matyti daugybė žmonių veidų. Prie vieno lango stovėjo prabangiai apsirengęs vyras ir laikė ant rankų mažą berniuką, kad šis matytų žemai gatve plūstančius žmones. Neslėpdamas paniekos vyras raukė nosį, o kai ištiesė pirštą žemyn, berniukas vyptelėjo, tarsi būtų paėmęs į burną kokią šlykštinę.

Sonėja piktai į juodu dėbtelėjo. *Argi nebūtų puiku, jei į jų langą švystelėčiau akmenį?* Ji dvejojama apsižvalgė, bet jei kur ir buvo akmenų, juos patikimai slėpė težtančio sniego sluoksnis.

Už kelių žingsnių ji pamatė du sargybinius, saugančius įėjimą į šoninę gatvelę. Vilkėdami standžios, pakietintos odos apsiaustus ir užsidėję geležinius šalmsus, ūgiu jie bene du kartus pranoko pro šalį traukiančius paprastus miestiečius. Rankose sargybiniai laikė medinius skydus, o prie juosmens buvo pasikabinę po kebiną – geležinį strypą, naudojamą kaip vėzdą, tik su kabliu kiek aukščiau rankenos, skirtu užpuoliko peiliui išmušti. Nuleidusi akis, Sonėja praėjo pro tuodu vyrus.

– ...atkirsti juos, dar nepasiekusius aikštės, – kaip tik sakė vienas iš sargybinių. – Jų maždaug dvidešimt. Ir gaujos vadą. Ant kaklo jis turi randą ir...

Tai išgirdusi, Sonėja net nustėro. Ar gali būti, kad...

Vos praėjusi pro sargybinius, ji pamatė nišoje durų angą. Vikriai įsmukusi į šią priedangą, atsisuko dar kartą slapta žvilgtelėti į abu sargybinius, bet staiga šoktelėjo iš netikėtumo, pamačiusi tarpdury į ją įbestas dvi tamsias akis.

Į ją spoksojo moteris iš nuostabos išpūstomis akimis. Sonėja žingtelėjo atatupsta. Nepažįstamoji taip pat pasitraukė, o kai Sonėja nusijuokė, šyptelėjo ir ji. Tai tik atspindys! Sonėja ištiesė

ranką ir pirštais palietė prie sienos prisuktą kvadratinę blizgaus metalo plokštę. Joje buvo įrėžti žodžiai, bet ji per mažai nusimainė apie raides, kad suprastų, kas ten rašoma.

Sonėja atidžiai įsižiūrėjo į savo atspindį. Liesas veidas įdubusiais skruostais. Trumpi tamsūs plaukai. Niekas niekada nebuvo pavadinęs jos gražia. Panorėjusi ji vis dar puikiausiai galėjo apsimesti berniuku. Teta sakydavo, kad ji panašesnė į savo seniai mirusią motiną nei į tėvą, bet Sonėjos neapleido nuojauta, kad Jona jos panašumo į mirusį svainį tiesiog nenori matyti.

Sonėja palinko prie savo atspindžio. Jos motina buvo graži. *Galbūt, jei užsiauginčiau ilgus plaukus, – susimąstė ji, – ir apsi-vilkčiau moteriškus drabužius...*

...ak, nesivargink. Ji pašaipiai prunkstelėjo ir nususuko pyktelejusi ant savęs, kad leidžia tokioms svajoms blaškyti dėmesį.

– ...maždaug prieš dvidešimt minučių, – visai netoli nuskambėjo balsas.

Prisiminusi, kodėl įsmuko į nišą, Sonėja sustingo kaip akmuo.

– O kur jie tikisi juos sučiupti?

– Nežinau, Molai.

– Ak, kaip norėčiau ten būti. Mačiau, ką jie, niekšeliai, pernai padarė Porlenui. Kol išnyko bėrimas, praėjo ne viena savaitė, be to, jis kelias dienas prastai matė. Kažin, ar galėčiau ištrūkti iš... Hai! Čia negalima, vaikine!

Į kareivio šūktelėjimą Sonėja nekrepė dėmesio puikiai žinodama, kad nei jis, nei jo porininkas nesitrauks iš savo posto šoninėje gatvelėje – jei pasitrauktų, gatve einantys žmonės tikrai pasinaudotų tuo, kad sargybinių dėmesys nukrypo kitur, ir mėgintų sprukti. Ji pasileido tekina ir ėmė brautis per tirštėjančią minią. Kartkartėmis stabtelėdavo apsižvalgyti, ar nepamatys pažįstamų veidų.

Sonėja puikiai suprato, apie kokią gaują kalbėjo sargybiniai. Visą atšiaurią pernykštę žiemą iš lūpų į lūpas sklido pasakojimai apie tai, ką Harino vaikinai iškrėtė per paskutinį Valymą. Jai patiko girdėti, kad seni bičiuliai vis dar paikioja, nors ir teko sutikti su tetos nuomone, jog pačiai geriau laikytis kuo toliau nuo jų piktadarybių. O dabar, rodos, sargybiniai ketina jiems keršyti.

Ir tai reiškia, kad Jona teisi, – Sonėja niūriai šyptelėjo. – Jei sužinotų, ką darau, ji man kailį nudirtų, bet privalau įspėti Hariną, – ji dar kartą atidžiai apžvelgė minią. – Ne, grįžti į gaują neketinu. Man tik reikia rasti stebėtoją. Štai ir jis!

Slėpdamasis tarpdurį gaubiančiuose šešėliuose, susikūprinęs, niūrus ir priešiškas, pastato nišoje tūnojo jaunuolis ir rūsčiai žvalgėsi aplink. Nors dėjosi abejingas, jo žvilgsnis klaidžiojo nuo vienos gatvelės prie kitos. Kai jūdviejų žvilgsniai susitiko, Sonėja kilstelėjo ranką pasitaisyti gobtuvo ir davė ženklą, kurį dauguma žmonių būtų palaikę labai nemandagiu gestu. Vaikinas įtariai prisimerkė ir skubiai atsakė jai tokiu pat mostu.

Įsitikinusi, kad jis stebėtojas, Sonėja prisiskynė kelią per minią ir sustojusi per kelis žingsnius nuo durų apsimetė besirišanti bato raištį.

– Su kuo tu? – tebesižvalgydamas po gatvę, paklausė jaunuolis.

– Viena.

– Davei seną ženklą.

– Jau senokai nepriklausau.

Jis trumpai patylėjo.

– Ko nori?

– Girdėjau šnekantis sargybinius, – pasakė jam Sonėja. – Jie ketina kažką sučiupti.

Stebėtojas niekinamai prunkštelėjo.

– Kodėl turėčiau tavimi tikėti?

– Kadaisė pažinojau Hariną, – atsitiesdama pasakė ji.

Skubriai nužvelgęs Sonėją nuo galvos iki kojų, vaikas iš nišos žingtelėjo į gatvę ir sučiupo ją už rankos.

– Tada pažiūrėkim, ar jis tave dar prisimena.

Stebėtojo tempiamai į minią Sonėjai krūtinėje ėmė daužytis širdis. Purvas buvo slidus ir ji suprato, kad jei ims spyriotis, kniūbsčia drėbsis į sniego tižę. Ji tyliai nusikeikė.

– Tau nebūtina manęs pas jį vilkti, – tarė. – Tik pasakyk jam mano vardą. Jis žinos, kad aš ne apgavikė.

Bet vaikas jos nesiklausė. Einančius pro šalį, juodu įtariai nužvelgė sargybiniai. Sonėja pamėgino ištraukti ranką, bet ste-

bėtojas ją stipriai laikė. Netrukus jis įsitempė Sonėją į šoninę gatvelę.

– Klausyk, – vėl prabilo ji. – Mano vardas Sonėja. Jis mane pažįsta. Seris irgi.

– Jei taip, tikriausiai neatsisakysi vėl su juo susitikti, – grįžtelėjęs suburbėjo vaikinai.

Šoninė gatvelė buvo sausakimša, žmonės, rodos, kažkur skubėjo. Sonėja įsikibo žibinto stulpo ir privertė stebėtoją sustoti.

– Negaliu eiti su tavimi. Privalau susitikti su teta. Paleisk mane...

Žmonės pro juos ėjo ir tolo gatve, minia praretėjo. Sonėja pakėlė akis ir sunkiai atsiduso.

– Jona mane nudės.

Per visą gatvės plotį buvo išsirikiavusi vora sargybinių pakeltais skydais. Keli jaunuoliai drąsiai artinosi prie jų rėkaudami įžeidimus ir šaipydami. Sonėjai tebežiūrint, vienas iš jų švytelėjo į sargybinius kažkokį nedidelį daiktą. Šis pataikė į skydą, sprogo ir ore pakibo raudonų dulkių debesis. Sargybiniai per kelis žingsnius atsitraukė ir jaunuoliai apie savo pergalę paskelbė džiaugsmingais šūksniais.

Keliais žingsniais toliau, vaikinams už nugarų, stovėjo du pažįstami vyrai. Vienas buvo aukštesnis ir stambesnis, nei Sonėja prisiminė, stovėjo įsisprendęs. Per dvejus metus Harinas gerokai ištįso ir nebeatrodė kaip berniukas, bet, matydama jo laikyseną, Sonėja nusprendė, kad šiaip jis visiškai nepasikeitė. Visada buvo neginčijamas gaujos vadas, prireikus greitas kumščiu pagražinti varžovams veidus.

Šalia jo stovėjo beveik perpus žemesnis vaikinai. Sonėja nesulaikė ir švytelėjo. Nuo tos dienos, kai matė jį paskutinį kartą, Seris beveik nepaauogo, ir ji žinojo, kaip jam tai neduoda ramybės. Nors ir menko ūgio, Serį gaujos nariai visada gerbė, mat jo tėvas kadaise dirbo Vagims.

Kai stebėtojas prisitraukė ją arčiau, Sonėja pamatė, kaip Seris lyžtelėjo pirštą, aukštai jį iškelė ir linktelėjo. Harinas kažką riktelėjo. Jaunuoliai iš užančių išsitraukė mažus ryšulėlius ir ėmė

svaidyti juos į sargybinius. Skydus apgaubė raudonų, vilnijančių dulkių debesis, vyrai ėmė plūstis ir rékti iš skausmo, o Sonėja plačiai nusišypsojo.

Paskui iš skersgatvio sargybiniams už nugarų į gatvę įžengė vienišas vyras. Sonėja pakėlė akis ir jai kraujas sustingo gyslose.

– Magas! – aiktelėjo ji.

Išvydęs mantiją vilkintį žmogų, vaikas šalia taip pat garsiai ir giliai įkvėpė.

– Hai! Magas! – šūktelėjo jis.

Ir vaikinai, ir sargybiniai atsitiesė, pasitempė ir atsisuko į atėjūną.

Tada staiga plūstelėjo stiprus karšto vėjo gūsis ir visi žingtelėjo atatupsti. Sonėjai į nosį dūrė nemalonus kvapas, o kai vėjas raudonų dulkių siūbtelėjo į veidą, ėmė peršėti akis. Bet staiga vėjas nurimo, įsiviešpatavo tylą ir ramybė.

Braukdamasi ašaras ir mirksėdama, Sonėja dirstelėjo į žemę, tikėdamasi rasti švaraus sniego, kuriuo pasitrynus akis peršulys nurimtų. Bet aplink telkšojo vien purvas – lygus ir niekieno neišklampotas. Vis dėlto taip negalėjo būti. Atgavusi regėjimą purvo paviršiuje ji pamatė bangeles, sklindančias nuo mago pėdų.

– Bėkit! – riktelėjo Harinas.

Nieko nelaukdami, jaunuoliai paliko ramybėje sargybinius ir, pranėrę pro Sonėją, spruko. Garsiai šūktelėjęs, stebėtojas apgręžė Sonėją ir nusitempė paskui bėglius.

Gatvės gale pamačius dar vieną laukiančių sargybinių eilę, Sonėjai išdžiūvo gerklė. Tai spąstai! *O aš pati čia atėjau ir leidausi sučiumpama su jais!*

Stebėtojas tempėsi ją paskui Harino gaują, o jaunuoliai tekini lėkė link sargybinių. Šie kilstelėjo skydus tikėdamiesi antpuolio. Bet, likus keliems žingsniams iki sargybinių voros, jaunuoliai staiga metėsi į šoninę gatvelę. Lėkdama jiems iš paskos, Sonėja atkreipė dėmesį į porą uniformuotų vyrų, susmukusių prie sienos gatvelės pradžioje.

– Pasilenk! – išgirdo ji pažįstamą balsą.

Kažkas ją čiupo ir parvertė. Sonėja parklupdama susitrenkė kelius į purvu užneštus grindinio akmenis ir susiraukė. Už nugaros išgirdusi riksmus, ji atsigrėžė ir siaurame tarpe tarp pastatų išvydo daugybę rankų, skydų ir juos gaubiantį raudonų dulkių debesį.

– Sonėja...

Balsas buvo persmelktas nuostabos ir kažkur jau girdėtas. Ji pakėlė akis ir, pamačiusi šalia pritūpusį Serį, plačiai nusišypsojo.

– Ji man sakė, kad sargybiniai rengia pasalą, – pranešė jam stebėtojas.

Seris linktelėjo.

– Mes žinojom, – jo veide palengva nušvito šypsena, bet pasakui žvilgsnis nuo Sonėjos nukrypo į sargybinius ir šypsena išblėso. – Nagi, susiimkim. Mums metas!

Paėmęs Sonėją už rankos, Seris padėjo jai atsistoti ir juodu įsimaišė į būrį jaunuolių, atakuojančių sargybinius. Jiems besidarbuojant, gatvelėje tvykstelėjo balta, akinamai ryški šviesa.

– Kas čia buvo? – aiktelėjo Sonėja markstydamasi, mėginama atsikratyti prieš akis tarsi pakibusio siauros gatvelės vaizdinio.

– Magas, – sušnabždėjo Seris.

– Bėkit! – šalia užriaumėjo Harinas.

Gerokai apakinta, Sonėja nuklupčiojo į priekį. Kažkas visu kūnu trenkėsi į nugarą ir ji pargriuovo. Seris stipriai sugriebė jai už rankų, padėjo atsistoti ir vėl rodė kelią.

Jie išnėrė iš skersgatvio ir Sonėja apsižiūrėjo vėl atsidūrusi pagrindinėje miesto gatvėje. Jaunuoliai sulėtino žingsnį, užsimetė ant galvų gobtuvus, susikūprino ir pasklido minioje. Sonėja pasekė jų pavyzdžiu ir kelias minutes juodu su Seriu žingsniavo tylėdami. Prie Serio prisigretino aukštas vyras ir pro savo gobtuvo kraštą paskersakiavo į ją.

– Hai! Tik pažiūrėkit, kas čia! – Harinas iš nuostabos išpūtė akis. – Sonėja! Ką čia veiki?

Ji šyptelėjo.

– Vėl rizikuoju įkliūti dėl jūsų išdaigų, Harinai.

– Ji nugirdo, kad sargybiniai rengia pasalą, ir atėjo mūsų ieškoti, – paaiškino Seris.

Harinas atsainiai mostelėjo ranka.

– Žinojome, kad jie kažko imsis, tad iš anksto pasirūpinome, kaip pasprukti.

Prisiminusi šoninės gatvelės pradžioje tįsančius sargybinius, Sonėja linktelėjo.

– Taip ir maniau, kad žinojote.

– Kur tu buvai? Kur buvai... visus tuos metus?

– Dvejus metus. Gyvenome Šiauriniame kvartale. Dėdė Reinelas gavo kambarį pastogėje.

– Girdėjau, kad tose pastogėse baisiai didelė nuoma, be to, ir visa kita kainuoja dvigubai brangiau vien dėl to, kad gyvenimi tarp miesto sienų.

– Tiesa, bet šiaip taip išsiverčiam.

– Kaip? – paklausė Seris.

– Taisome batus ir lopome drabužius.

Harinas linktelėjo.

– Tai štai kodėl taip ilgai nesirodei.

Sonėja šyptelėjo.

Ir todėl, ir dar dėl to, kad Jona norėjo, jog laikyčiausi kuo toliau nuo jūsų gaujos. Tetai nepatiko jos draugystė su Harinu ir jo bičiuliais. Labai nepatiko...

– Pasiklausius tavęs neatrodo, kad būtum labai patenkinta, – sumurmėjo Seris.

Žiūrėdama į Serį, Sonėja pagalvojo, kad nors per pastaruosius kelerius metus jis beveik nepaaugo, vis dėlto jo veidas nebeatrodo kaip berniuko. Jis vilkėjo naują ilgąjį apsiaustą, nuo kurio patrumpintų skverną karojo atbrizgę siūlai ir kuris tikriausiai buvo pilnas kirtiklių, peilių, pakabučių ir saldumynų, suslėptų kišenėse ir po pamušalu prisiūtuose kapšuose. Sonėja jau seniai svarstė, kuo Seris užsiims, išaugęs iš kišenių švarintojo ir spynų laužytojo amžiaus.

– Gyvenau saugiau nei tais laikais, kai bastydavausi su jumis, – tarė jam Sonėja.

Seris prisimerkė.

– Kalbi kaip Jona.

Kadaise tokia pastaba būtų ją skaudžiai įžeidusi. O dabar Sonėja tik nusišypsojo.

– Jonos kalba padėjo mums išsikapstyti iš lūšnyno.

– Taigi, – įsiterpė Harinas, – jei gavot kambarį pastogėje, tai ko čia atėjai?

Sonėja susiraukė ir apniuko.

– Karalius visus veja iš pastogių, – paaiškino ji. – Sako, kad neleis viename pastate gyventi tokiai daugybei žmonių, girdi, taip nešvaru. Šįryt atėjo sargybiniai ir išmetė mus lauk.

Harinas susiraukęs tyliai nusikeikė. Žvilgtelėjusi į Serį, Sonėja pamatė, kad pašaipa jo akyse išblėsusi. Ji dėkinga nukreipė žvilgsnį, bet jūdvių supratingumas menkai teguodė.

Vieną rytą, rūmuose ištarus vieną vienintelį žodį, iš jų buvo atimta viskas, dėl ko ji ir teta su dėde taip sunkiai dirbo. Metami į gatvę, jie vos spėjo pasičiupti savo mantą ir neturėjo laiko apie nieką galvoti.

– O kur Jona su Reinelu? – pasiteiravo Harinas.

– Juodu išsiuntė mane apsižvalgyti, ar galėtume grįžti į savo senuosius namus.

Seris pažvelgė Sonėjai į akis.

– Jei nepavyks, atėik pas mane.

Sonėja linktelėjo.

– Ačiū.

Iš gatvės minia lėtai sruvo į erdvią akmenimis grįstą aikštę. Tai buvo Šiaurinė aikštė, kur kiekvieną savaitę vykdavo nedideli vietiniai turgūs. Sonėja su teta juose lankydavosi... tai yra *ankščiau* lankydavosi.

Aikštėje susirinko keli šimtai žmonių. Vieni žengė pro Šiaurinius vartus ir ėjo toliau, kiti stoviniavo aikštėje tikėdamiesi, kad prieš įkeldami koją į lūšnynų labirintą susitiks su savo mylimais žmonėmis, kai kurie išvis neketino niekur eiti, kol nebus išstumti jėga.

Seris ir Harinas sustojo prie tvenkinio krašto aikštės viduryje. Iškilusi virš vandens, čia dunksojo karaliaus Kalpolo statula. Kai išvijo iš miesto kalnų plėšikus, dabar jau seniai mirusiam monar-chui buvo beveik keturiasdešimt metų, bet skulptūroje jis buvo pavaizduotas kaip jaunas vyras, dešinėje rankoje laikantis kažką panašaus į savo garsųjį brangakmeniais papuoštą kalaviją, o kai-rėje – ne mažiau įmantriai papuoštą taurę.

Anksčiau šioje vietoje stovėjo kitokia statula, bet ji buvo nu-versta prieš trisdešimt metų. Nors per tiek laiko buvo pastatytos net kelios karaliaus Terelo statulos, visos jos, išskyrus vieną, buvo sunaikintos, be to, sklandė gandai, kad apgadinta ir ta vieninte-lė išlikusi, saugoma rūmuose. Nepaisydami visų kitų jo darbų, Imardino gyventojai buvo linkę amžinai prisiminti karalių Terelą kaip žmogų, pradėjusį kasmetį Valymą.

Dėdė šią istoriją Sonėjai buvo pasakojęs daugybę kartų. Anais laikais, prieš tris dešimtmečius, kilmingiesiems ėmus skūstis, kad gatvėse nesaugu, karalius įsakė sargybiniams išvyti iš miesto elgetas, benamius valkatas ir visus, įtariamus nusikaltimais. Pa-piktinti tokio sprendimo, stipriausi tremtiniai susivienijo ir, tur-tingiausių kontrabandininkų bei vagių aprūpinti ginklais, ėmė priešintis. Gatvėse prasidėjus mūšiams ir neramumams, karalius kreipėsi pagalbos į Magų gildiją.

Ginklų pasipriešinti magiškiems kerams maištininkai netu-rėjo. Jie buvo suimti arba išstumti į lūšnynus. Ta proga įtakin-giausių miestiečių surengtos iškilmės karaliui taip patiko, kad jis paskelbė, jog valkatas iš miesto reikia varyti kiekvieną žiemą.

Prieš penkerius metus senajam karaliui mirus, dauguma mies-tiečių vylėsi, kad Valymas bus atšauktas, bet Terelo sūnus, kara-lius Merinas, ir toliau laikėsi šios tradicijos. Žvalgantis aplink, Sonėjai buvo sunku įsivaizduoti, kad šie silpni, paliegę žmonės galėtų kelti kokią nors grėsmę. Paskui ji atkreipė dėmesį, kad keli jaunuoliai susibūrė aplink Hariną ir nenuleidžia akių nuo savo vado, be abejonės, kažko tikėdamiesi. Staiga Sonėjai nudiegė vi-durius, ją apėmė bloga nuojauta.

– Man jau metas, – tarė ji.

– Ne, dar neik, – pamėgino sulaikyti ją Seris. – Juk ką tik susitikome.

Sonėja papurtė galvą.

– Ir taip per ilgai užtrukau. Jona su Reinelu tikriausiai jau bus nuėję į lūšnynus.

– Tada turėsi bėdos, – gūžtelėjęs tarė Seris. – Vis dar bijai gauti pylos, tiesa?

Sonėja į jį priekaištingai žvilgtelėjo. O jis, nė kiek nesuglumęs, nusišypsojo.

– Štai, imk.

Ir Seris kažką įbruko jai į saują. Sonėja nuleido akis ir atidžiai nužvelgė popierinį paketėlį.

– Ar tokius jūsiškiai svaidė į sargybinius?

Seris linktelėjo.

– Tai papės dulkės, – paaiškino jis. – Jos grauzia akis, be to, nuo jų išberia kūną.

– Bet magų šios dulkės neveikia.

Seris plačiai nusišypsojo.

– Kartą vieną iš jų pričiupau. Jis nematė, kad artinuosi.

Sonėja jau norėjo gražinti paketėlį, bet Seris tik numojo ranka.

– Pasilik, – pasakė jis. – Čia iš tų dulkių jokios naudos. Magai visada atsiveria siena.

Sonėja papurtė galvą.

– Tad vietoj jų svaidote akmenis? Kam tas vargas?

– Kad geriau jaustumės, – Seris vėl įbedė pilkas kaip plienas akis į gatvę. – Jei to nedarytume, visi manytų, kad Valymui neprieštarujame. Juk negalime leisti taip paprastai išvaromi iš miesto, turime surengti bent šioką tokį spektaklį, ar ne?

Gūžtelėjusi Sonėja pažvelgė į vaikus. Jų akys degė nekantrumu. O ji giliai širdyje visuomet jautė, kad svaidyti ką nors į magus – kvaila ir beprasmiška.

– Bet judu su Harinu į miestą retai užsukate, – tarė ji.

– Retai, bet reikalaujame, kad panorėję tokią teisę turėtume, – Seris išsišiepė. – Be to, mums tai vienintelė proga pridaryti rūpesčių be Vagių pagalbos.

Sonėja užvertė akis į dangų.

– Šit kaip...

– Hai! Eime! – minios triukšmą perrėkė Harinas.

Vaikinai tokiam sprendimui pritarė džiaugsmingais šūksniais ir patraukė tolyn, tada Seris klausiamai ją nužvelgė.

– Eime drauge, – paragino jis. – Bus smagu.

Sonėja papurtė galvą.

– Niekas tavęs nevers veltis į riaušes. Galėsi tik žiūrėti, – pažadėjo jis. – O kai viskas baigsis, eisiu su tavim ir parūpinsiu jums stogą virš galvos.

– Bet...

– Žiūrėk... – ištiesęs ranką, Seris nurišo jai skarą. Tada sulenkė ją skersai, trikampe audinio skiaute apgobė Sonėjai galvą ir po smakru surišo mazgą. – Dabar atrodo kaip mergina. Net jei sargybiniai nuspręs mus vyti, – nors taip niekad nedaro, – jiems neateis į galvą, kad galėtum būti ramybės drumstėja. Štai taip, – jis patapšnojo Sonėjai per skruostą, – daug geriau. Nagi, eime. Neleisiu tau vėl išnykti be pėdsako.

Sonėja atsiduso.

– Gerai.

Minia vis tirštėjo ir gaujos nariai ėmė skintis kelią per spūstį. Sonėja nustebo pamačiusi, kad nors vaikinai gana įžūliai darbuojasi alkūnėmis, žmonės nei priešinasi, nei mėgina jiems atsilyginti. Priešingai, jai einant pro šalį, vyrai ir moterys bruko akmenis, pernokusius vaisius ir pašnibždomis ją drąsino. Paskui Serį žengdama pro žmones, kurių veiduose atsispindėjo nekantrus laukimas, ji ėmė jaudintis. Protingi žmonės, tokie kaip jos teta ir dėdė, iš Šiaurinės aikštės seniai buvo pasitraukę. O tie, kurie čia liko, laukė pasipriešinimo spektaklio ir jiems buvo nė motais, kad protestuoti beprasmiška.

Gaujos nariai pasiekė minios kraštą, kur žmonių buvo mažiau. Vienoje aikštės pusėje Sonėja matė iš šoninės gatvės tebeplūstant smalsuolius. Kitoje pusėje, tolumoje, virš susibūrusių žmonių galvų dunksojo vartai. O priešais...

Sonėja stabtelėjo ir staiga jos pasitikėjimas savimi išgaravo. Seris žengė toliau, o ji šiek tiek atsitraukė ir sustojo senyvai moteriai už nugaros. Už keliolikos žingsnių ji pamatė į eilę išsirikiavusius magus.

Sonėja giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė. Žinojo, kad magai nė per žingsnį nesitrauks. Į minią jie nekreips dėmesio tol, kol nepasirengs varyti žmonių iš aikštės. Jiems bijoti nebuvo ko.

Stipriai sučiaupusi lūpas, ji prisivertė atplėšti akis nuo magų ir apsidairė, ar nepamatys gaujos vaikinų. Harinas, Seris ir kitiėjo tolyn, įsimaišę į palengva senkantį srautą pavėlavusiųjų, tik dabar prisišliejusių prie minios krašto.

Sonėja vėl pažvelgė į magus ir ją nukrėtė šiurpas. Mat dar niekada nebuvo priėjusi prie jų taip arti ir niekada neturėjo progos gerai į juos įsižiūrėti.

Magai vilkėjo uniformas – per juosmenį sujuostas mantijas plačiomis rankovėmis. Anot dėdės Reinaldo, tokie drabužiai buvo madingi prieš kelis šimtus metų, bet dabar paprastiems žmonėms rengtis kaip magams buvo nusikaltimas.

Visi buvo vyrai. Iš tos vietos, kurioje atsidūrė, Sonėja matė devynis, stovinčius po vieną arba poromis ir tapusius dalimi gyvo žiedo, kuris, ji žinojo, juosia visą aikštę. Vieni, rodos, nebuvo sulaukę nė dvidešimties, o kiti atrodė tikri senoliai. Vienas iš arčiausiai stovinčių magų buvo šviesiaplaukis, gražus, elegantiškas ir tvarkingai apsirengęs, maždaug trisdešimties metų. Keista, bet kiti magai atrodė beveik kaip paprasti miestiečiai.

Sonėjos dėmesį patraukė staigus judesys, ji pasuko galvą pačiu laiku ir pamatė Hariną kažką sviedžiant. Link magų nuskriejo akmuo. Nors ir žinojo, kas dabar bus, ji vis tiek sulaukė kvapą.

Tarkstelėjęs į kažką kieta ir nematoma, akmuo nukrito ant grindinio. Kitiems jaunuoliams irgi ėmus svaidyti akmenis, Sonėja iškvėpė. Keli mantijas vilkintys vyrai pakėlę galvas žiūrėjo, kaip į nematomą užtvarą dunksi atlėkę akmenys. Kiti magai tik dėbtelėjo į vaikus ir vėl ėmė šnekučiuotis.

Sonėja įbedė žvilgsnį į tą vietą, kur buvo magų užtvara, bet nieko nematė. Eidama artyn, ji iš kišenės išitraukė paketėlį, už-

simojo ir iš visų jėgų sviedė. Atsitrenkęs į nematomą sieną, šis subyrėjo ir ore kelias akimirkas kybojo iš vienos pusės plokščias dulkių debesis.

Sonėja išgirdo šalia kažką kimiai juokiantis ir pasisukusi išvydo plačiai besišypsančią senę.

– Neblogas ginklas, – sukikeno toji. – Parodyk jiems. Pirmyn!

Kyštelėjusi ranką į kišenę, Sonėja užčiuopė didoką akmenį. Ji žengė dar kelis žingsnius magų link ir šyptelėjo. Kai kurių veiduose Sonėja įžiūrėjo susierzinimą. Buvo aiškiai matyti, kad jiems nepatinka būti puolamiems, bet patys jaunuolių jie kažkodėl nepuolė.

Iš už dulkių miglos atsklido balsai. Išsičiustijęs magas pakėlė galvą ir apžvelgė minią, o tada vėl pasisuko į kompanioną – pagyvenusį vyrą žilstelėjusiais plaukais.

– Niekingos padugnės, – piktai pasišaipė jis. – Ar ilgai dar teks laukti, kol galėsime jais atsikratyti?

Sonėja pajuto, kad jai nutirpo viduriai, ir tvirčiau suspaudė saujoje akmenį. Tada ištraukė ranką iš kišenės ir pakilnojo ginklą. Akmuo buvo sunkus. Pasisukusi į magus, ji sukaupe visą pyktį, kilusį širdyje dėl to, kad jie išmesti iš namų, visą nuo gimimo magams jaučiamą neapykantą, ir švystelėjo akmenį į šaipūną. Žvilgsniu ji sekė skriejantį akmenį ir, kai šis priartėjo prie magų užtvaros, sukaupe visas valios jėgas trokšdama, kad jis pramuštų kliūtį ir pasiektų taikinį.

Po akimirkos akmuo dusliai bumbtelėjo magui į smilkinį ir nuo nematomos sienos į išorę nusirito melsvos šviesos banga. Iš pradžių magas lyg stabo ištiktas stovėjo išsproginęs apsiblaususias akis, bet paskui jam ėmė linkti keliai ir jo bendras žingtelėjęs sugriebė jį, kad nepargriūtų.

Išsiziojusi iš nuostabos, Sonėja žiūrėjo, kaip senesnis magas atsargiai guldo ant grindinio saviškį. Jaunuolių patyčios staiga nutilo. Iš minios vidurio į kraštus tarsi vėjo nešami dūmai pasklido tyla.

Paskui, dar dviem magams atskubėjus ir pasilenkus prie sumukusio bičiulio, vėl pakilo triukšmas. Ir Harino draugai, ir kiti

žmonės minioje ėmė džiaugsmingai šūkauti. Žmonės murmėjo ir susijaudinę vieni kitiems pasakojo, kas nutiko, aikštėje vėl kilo šurmulyš.

Sonėja pažvelgė sau į rankas. *Man pavyko. Pralaužiau užtvartą, bet tai neįmanoma, nebent...*

Nebent pasinaudojau magija.

Prisiminus, kaip sutelkė visą širdyje glūdintį pyktį bei neapykantą ir nukreipė į akmenį, kaip žvilgsniu sekė jį skriejantį ir visomis valios jėgomis troško, kad jis pramuštų užtvartą, Sonėja nukrėtė šiurpas. Ir ji pajuto trokštanti sviesti dar vieną akmenį.

Pakėlusi akis pamatė, kad aplink gulintį magą susibūrė dar keli. Pora tupėjo pasilenkę prie nukentėjusiojo, bet dauguma stovėjo atsigręžę į aikštę ir žvilgsniais įdėmiai varstė žmones, kažko ieškodami. *Jie ieško manęs*, – staiga toptelėjo Sonėjai. Tarsi perskaitęs jos mintį, vienas iš magų įsistebeilijo į ją. Sonėja persigando, bet nusuko akis ir patraukė per minią.

Jie nežino, kas tai padarė. Sonėja lengviau atsiduso. Netrukus apsižiūrėjo, kad minia liko per kelis žingsnius jai už nugaros. Gaujos jaunuoliai traukėsi. Smarkiai besidaužančia širdimi ji pasekė jų pavyzdžiu.

Tada pakilo vyresnysis magas. Kitaip nei jo bendrai, jis nė trupučio nedvejodamas įbedė akis į Sonėją. Paskui rodydamas ištiesė ranką ir visų magų žvilgsniai susmigo į ją. Jiems pakėlus rankas, Sonėją sukaustė siaubas. Apsisukusi ji tekina pasileido minios link. Akies krašteliu matė sprunkant ir gaujos vaikus. Keli trumpi šviesos blyksniai apšvietė žmonių veidus priešais, jai aptemo akys, o tada pasigirdo klyksmai. Sonėją užliejo karščio banga ir ji aiktelėjusi suklupo.

– STOK!

Skausmo ji nejuto. Pažvelgusi žemyn, įsitikino, kad nėra sužeista, ir su palengvėjimu atsiduso. Tada pakėlė galvą; žmonės tebebėgo, nekreipdami dėmesio į keistai, tarsi per garsiakalbį nuskambėjusį ir aikštėje vis dar aidintį įsakymą.

Jai į šnerves dūrė svilėsių dvokas. Už kelių žingsnių ant šaligatvio Sonėja pamatė veidu į grindinio akmenis pargriuvusio ir iš-

sikėtojusio žmogaus kūną. Nors drabužius godžiai rijo liepsnos, nelaimėlis nejudėjo. O tada, išvydus sutraiškytą ir apanglėjusią kaulų ir mėsos košę, kuri dar neseniai buvo žmogaus ranka, jai pasidarė bloga.

– NESKRIAUSKITE JOS!

Šiaip taip atsistojusi, Sonėja svirduliuodama ėmė trauktis nuo lavono. Sprunkantys jaunuoliai nėrė tolyn, iš abiejų pusių ją lenkdami. Sutelkusi visas jėgas, Sonėja taip pat pasileido bėgti.

Minią ji pasivijo prie Šiaurinių vartų ir įsimaišė tarp žmonių. Nagais skindamasi kelią ir irdamasi į priekį, ji pasislėpė pačioje minios tirštyneje. Pajutusi kišenes vis dar svarinančius akmenis, Sonėja ištraukė juos ir numetė ant žemės. Už kažko užkliuvusi, kluptelėjo, bet vėl atsistojė ir bėgo toliau.

Kažkas šiurkščiai sugriebė ją iš nugaros. Ji mėgino priešintis ir įkvėpė ketindama rėkti, bet užpuoliko rankos ją apgrėžė ir ji susizgribo žvelgianti į puikiai pažįstamas žydras Harino akis.